

ВРОЖДЕННЫЙ ИХТИОЗ

Островская Н.В.

Гродненский государственный медицинский университет, Беларусь

2-я кафедра детских болезней

Научный руководитель – к.м.н., доцент Гурина Л.Н.

Ихтиоз – группа неоднородных наследственных заболеваний кожи, в основе которых лежат процессы нарушения кератинизации эпидермиса с развитием генерализованного гиперкератоза, напоминающего рыбью чешую. Это наиболее распространённая форма наследственных болезней ороговения. Частота встречаемости в популяции колеблется от 1:250 до 1:5000. Врожденный ихтиоз является актуальной проблемой медицины ввиду высокой частоты встречаемости в структуре дерматологической заболеваемости, персистирующего течения, системного характера поражений.

Целью настоящего исследования явилось изучение течения беременности матерей, у детей которых диагностирован врожденный ихтиоз, определение наследственной предрасположенности врожденного ихтиоза, выделение клинических форм, изучение катамнеза данной группы детей.

Проведен анализ 11 историй болезней новорожденных детей, с врожденным ихтиозом, находившихся на лечении во 2-м педиатрическом отделении для новорожденных и недоношенных детей Гродненской областной детской клинической больницы в период с 2007 по 2013 гг.

Результаты. Как показало исследование, 10 детей родились от доношенной беременности, 1 ребенок – недоношенным, в срок гестации 32 недели, из них было 5 девочек и 6 мальчиков. Масса тела при рождении недоношенного ребенка была 2150 грамм, у остальных обследуемых масса тела соответствовала норме. Параметры физического развития не выходили за пределы 10 и 90 перцентилей и соответствовали гестационному возрасту. При изучении родословной выявлено, что наследственную отягощенность имел один ребенок, отец которого страдал ихтиозом. У семи женщин беременность протекала на фоне острых респираторных заболеваний, эрозии шейки матки, гестационного пиелонефрита, острого бронхита, гестоза, у четырех матерей беременность протекала без особенностей. Состояние детей после рождения расценено как тяжелое и среднетяжелое ввиду поражения кожи. Шести пациентам на основании клинических проявлений выставлен диагноз: «Врожденная буллезная ихтиозиформная эритродермия» (синонимы: врожденная буллезная ихтиозиформная эритродермия Брока, эпидермолитический ихтиоз). Троим новорожденным – «Пластинчатый (ламеллярный) ихтиоз» (синонимы: ихтиозиформная сухая эритродермия, пластинчатая эксфолиация новорожденных, коллоидная кожа новорожденных, «сальный ихтиоз», универсальная себорея новорожденного). У двоих детей диагностирован – «Простой ихтиоз» (синонимы: обыкновенный ихтиоз, вульгарный ихтиоз).

При изучении катамнестических данных определено, что дети с врожденным ихтиозом растут и развиваются, не отставая от сверстников. Главная жалоба у данной категории пациентов на сухость кожи. Все дети, включенные в наше исследование, применяют увлажняющие крема и мази. После прекращения применения увлажняющих средств через 5-7 дней отмечались рецидивы заболевания, проявляющиеся трещинами кожи, шелушением, зудом.

Выводы. По результатам проведенного исследования определено, что особенности течения беременности не влияют на возникновение врожденного ихтиоза. Наследственная предрасположенность заболевания выявлена в одном случае, что не совпадает с литературными данными, и возможно обусловлена дебютом многих форм врожденного ихтиоза после периода новорожденности. Наиболее частые клинические формы врожденного ихтиоза это: «Врожденная

буллёзная ихтиозиформная эритродермия», «Пластинчатый ихтиоз» и «Простой ихтиоз». Детям с врожденным ихтиозом необходим постоянный уход за кожей.

КАНКУРЭНТНАЗДОЛЬНАСЦЬ КРАЁВАЙ ІДЭІ Ё ПАМЕЖЖЫ З ПАЛІТЫЧНЫМ ПРАЕКТАМ «ЗАХОДНЕРУСІЗМУ»

Паўлава Д.В

Гродзенскі дзяржаўны медыцынскі ўніверсітэт, Беларусь
Кафедра сацыяльна-гуманітарных навук
Навуковы кіраўнік – канд. гіст. навук, дац. Стасевіч М.П.

Працяглы час польская прысутнасць грала істотную ролю для беларусаў і беларускай гісторыі. Геаграфічнае суседства беларусаў ды палякаў абумовіла яднаньне гістарычных лёсаў абодвух народаў.

Аб'ектам дадзенай працы з'яўляецца разгляд генэзісу беларускага нацыяналізму ў кантэксце краёвай ідэі. Шляхам агульных намаганьняў палякаў ды беларусаў апошнія імкнуліся спазнаць ды зафіксаваць сябе ў якасьці самадастатковага суб'екта міжнароднай супольнасці.

Прадмет вывучэння палягае ў этнакультурнай беларускай нацыі ў сяр.ХІХ -- пач.ХХ стст. у кантэксце краёвага палітычнага праекту.

Тэарэтычныя разванні ставяць **мэту** аргументаваць, што ідэя крэвасці займала істотнае месца побач з заходнерусізмам. Да тагож яе канцэптуальны ўплыў на Беларусь абумовіў амбівалентны характар фактычна ўсяго наступнага палітычнага дыскурсу краіны.

Асноўныя палажэнні: Напрыканцы ХІХ – пач. ХХст. адбываецца вылучэнне асобных плыняў у польскім грамадска-палітычным руху. На гэты працэс паўплывала дыферэнцыя нацыянальнай дзейнасці палякаў, якая пачала імправізаваць над рознымі палітычнымі напрамкамі: 1892 – пачатак дзейнасці Польскай партыі сацыялістычнай (ППС), 1893 – буйнейшая польская незалежніцкая арганізацыя “Польская ліга” і пад. Аднак, па меркаваньню гарадзенскага гісторыка А. Смаленчука, напярэдадні і ў перыяд рэвалюцыі 1905 – 1907 гг. сапраўднымі лідэрамі польскага руху на беларускіх і літоўскіх землях з'яўляліся гэтак званыя “краёўцы”^[4]. Стрыжнем краёвай ідэалогіі была катэгорыя палітычнай нацыі. Усе, хто ўсведамляў сябе грамадзянамі “Краю”, належылі да адзінай нацыі незалежна ад этнічнага паходжання, культурнай самаідэнтыфікацыі і рэлігійнай прыналежнасці. Вызначальнымі рысамі лічыліся патрыятызм і шчырая адданасць Літве. Краёўцы прызнавалі роўнасць паміж этнічнымі палякамі, беларусамі, літоўцамі, габрэямі.

Падмуркам краёвай ідэі была гістарычная свядомасць, памяць народу. Інтэлектуальны асяродак краёўцаў пазіцыянаваў сябе як плынь гісторыка-культурнай кансалідацыі грамадства. Адлюстроўваючы ментальную пераемнасць, ды ўзбагачаючы народ шматстатнасцю этнічнага і культурнага выбару, краёвая ідэя шмат у чым брала верх у параўнанні з адналітнай безапеляцыйнай усходняй традыцыяй “заходнерусізму”.

Асобнае пытанне паўстае наконт самадастатковасці этнічных беларусаў у складзе краёвага праекту. Бо краёвая ідэя з усімі яе палітычнымі прывілеямі ды ліберальнымі складальнікамі не магла забяспечыць роўнасць усіх этнасаў.

Літаратура:

1. Абдзіраловіч І. Адвечным шляхам. Дасьледзіны беларускага сьветагляду. Менск. Навука і тэхніка, 1993 г.
2. Бабкоў І. Генэалёгія беларускай ідэі. 3 лекцыяў да Беларускага Калегіюму. ARCHE, 3/2005
3. Грох М. Ад этнічнай групы да мадэрнай нацыі: чэшскі прыклад // ARCHE, 2007
4. Смалянчук А. Паміж краёвасцю і нацыянальнай ідэяй. Польскі рух на беларускіх і